

Catalunya sabrà jutjar cadascú segons la seva conducta

«El nostre poble és serè i poc amic de demostracions estridents; silenciosament, passa les privacions i els dolors de la guerra», diu Sbert

CATALANS, ara més que mai!

Enfront dels esperits estemordits, enfront de la gent de fe vinclada, és, en aquests dies, enfortidora la fe de la Premsa. Tots els diaris, en l'hora greu que estem vivint, han donat el to d'energia, de fe en l'esdevenidor de la República, alçant-se decidits contra el mercader de certs polítics estrangers i contra les voracitats de conquesta dels països totalitaris. I, personalitzant, el nostre corresponsal diplomàtic a París, Nicolau Maria Rubió, ha estat, en cada crònica seva, el raig de llum orientador, la gota optimista que ha caigut damunt nostre encoratjant-nos, enarmonitzant-nos, explicant, amb mesura, sense paraules altisonants, la marxa de la nostra guerra d'independència vista des de l'exterior, que també és un altre front que la República no pot pas negligir.

Les cròniques del nostre corresponsal, que diverses vegades han meregut l'honor d'ésser reproduïdes pels nostres col·legues, han marcat una posició, han assenyalat una orientació. I aquesta posició i aquesta orientació forçosament han d'ésser les justes quan els fets li vénen donant la raó i aquesta raó és reconeguda pels nostres companys de la tribuna periodística.

Aquell «Ara més que mai» d'ahir, curt, ballant, ha vingut en un moment oportunitat. Ha coincidit amb el reconeixement, per part del senyor ministre de Defensa, de l'heroisme de les nostres soldades que, al front, es deixen trepitjar sota el ferro alemany abans que abandonar les seves posicions. Ara més

que mai! Podran anihilar-nos, però no rendir-nos. Heus ací, simbolitzada, la nostra lluita. Combatem per la independència de la nostra pàtria, i nosaltres, els que som lluny del front, tenim el deure inexcusable de contribuir a la lluita amb tota la nostra força, amb tota la nostra fe. Cap defalliment a la rearguardia! Obeir els comandaments, com els homes del front, i la victòria serà nostra. Tenim un milió d'homes en peu de guerra. Tenim reserves. Tenim la simpatia, que pot traduir-se en alguna cosa més que simpatia, de la República Francesa, la França heroica dels Drets de l'Home. Ara més que mai, catalans! I que cap català, com diu la declaració del Consell Directiu d'Esquerra Republicana de Catalunya, el gran Partit de la Democràcia catalana, no oblidí el que representa, per Catalunya, la lluita que sostenim.

Els porucs, els febles, a callar. Els homes de coratge, a donar l'exemple. I tots, a no esmerçar energies en picabaralles, en personalismes, en arribismes. La guerra, l'agressió de què som víctimes, és una cosa massa sagrada perquè hom intenti fer-ne escabell de les seves apatències particulars. El món ens mira. I encara que, d'aquest món que ens mira, no n'hàgim tret tota aquella ajuda que ens calia esperar de la nostra raó i del nostre dret, tampoc no hem de creure que aquest ajut no arribi. La sort de la Democràcia es juga a Espanya. I els països democràtics podran encara tenir vacil·lacions, però a la fi vindran amb nosaltres. Ara més que mai, catalans!

El conseller de Governació i Assistència Social, senyor Sbert, ha rebut avui els informadors i els ha fet les manifestacions següents: «Acabo de visitar els guàrdies i agents del Cos de Seguretat ferits en els darrers bombardeigs, hospitalitzats a la Clínica dels Serveis d'Ordre Públic de la Generalitat. No cal dir que estan perfectament assistits, i en l'estat d'ànim la conegut i característic d'aquestes forces, cada dia més disciplinades i heroiques.

Amb motiu de l'acumulació de ferits en un dels grans Hospitals de la Generalitat, varen sol·licitar-se urgentment donadors de sang. En pocs minuts uns tres-cents guàrdies del Cos de Seguretat s'ofertiren voluntàriament.

Per sobre de la confusió i de les inevitables dificultats de control, he de remarcar — ha afegit el senyor Sbert — l'honoradesa dels guàrdies que han anat portant a la inspecció els objectes de valor i els diners trobats a les runes; i quant als Hospitals, els esforços realitzats pel personal de totes les especialitats i categories, que han hagut de treballar en condicions difícils, per les dificultats de material que la guerra comporta.

El nostre poble — ha acabat dient el senyor Sbert — és un poble serè i poc amic de demostracions estridents. Silenciosament passa les privacions i els dolors de la guerra i sabrà jutjar cadascú segons la seva conducta. Que cadascú doncs, ocupi el seu lloc de treball amb fe en el destí de Catalunya i de la causa republicana. La indignació del món civilitzat és més eloqüent que totes les nostres paraules i les nostres profecies.

La Premsa brasilera estima inadmissible l'acció de les minories estrangeres

Rio de Janeiro, 25. — A conseqüència d'un article aparegut a la «Correspondència Política i Diplomàtica», l'Associació de la Premsa Brasilera ha aprovat unanimitat una moció feliçitant els periòdics per l'actitud adoptada, estimant inadmissible l'acció política de les minories estrangeres.

Els nazis dissenyen les Trade Unions austríacues

El corresponsal diplomàtic del «Daily Worker» comunica que Hitler ha dissolt les Trade Unions austríacues. El mateix corresponsal indica, a més, que Alemanya està mobilitzant les seves tropes. Es calcula que la mobilització restarà ultimada el proper dijous.

Ossorio i Gallardo ha començat aquest migdia, l'alcalde de Barcelona

L'alcalde, senyor Hilari Salvador, ha estat complimentant aquest migdia per l'ambaixador d'Espanya a París, senyor Angel Ossorio i Gallardo.

S'ha format nou Govern a Lituània

L'oposició no hi ha entrat

Kaunas, 25. — Davant l'extensió del moviment d'oposició reclamant la solució de la crisi ministerial, el President de la República, després d'haver rebut la conformitat del senyor Tubelis, actualment a Suïssa, ha acceptat la dimissió del Gabinet que li fou presentada el dimenge i ha encarregat de constituir un nou Govern al gran almiraller militar, abat Mironas. S'indica que el nou Govern quedarà constituït probablement en la següent forma: Presidència del Consell, sense cartera, abat Mironas; el generalíssim Rastkis s'encarregarà provisionalment de la cartera de Defensa Nacional; Lazzaritis, també provisionalment, de la d'Afers estrangers; Interior, coronel Leonas; Justícia, Ma. siulis; Agricultura, Tubelis; Educació, Tonkuna, i Comunicacions, Stanislaus. L'oposició no entra a formar part del Govern. Tots els ministres pertanyen al partit nacionalista.

BRASIL, CONTRA L'AILLAMENT

En un missatge adreçat al poble dels Estats Units, Brasil diu que està al seu costat per a la causa de la humanitat i de la pau

Rio de Janeiro, 25. — En un missatge dirigit al poble dels Estats Units i dirigit per la ràdio, el ministre d'Afers Estrangers del Brasil, Senyor Aranha, ha declarat: «El solament pels esforços conjunts dels pobles pacífics que la pau serà aconseguida. El meu país ha establert sobre aquesta base la seva política internacional. La nostra extensió territorial i el fet que la nostra població és més nombrosa que la dels nostres veïns, ens porta a seguir una política de tolerància. De tots els mètodes per a evitar la guerra, el de l'aïllament és el més condemnable, puix que afavoreix els que s'assequen per a fer la guerra. És impossible mantenir la pau sense una acció immediata. És necessari que la pau sigui la victòria de la voluntat conjunta dels bons, contra les aspiracions dels roïns i perversos. En aquesta hora de confusió, el Brasil està al vostre costat per la causa de la humanitat i de la pau. Mal que els ideals de continent significaran un aïllament de la comunitat europea universal, però els brasilers estan fermament determinats a no consentir que les ideologies o costums de règims polítics estrangers pretenguin imposar-se als que constitueixen, la més d'un segle, l'estructura política i moral del Brasil».

firmament determinats a no consentir que les ideologies o costums de règims polítics estrangers pretenguin imposar-se als que constitueixen, la més d'un segle, l'estructura política i moral del Brasil».

LA BATALLA D'ARAGÓ

Definitivament, la gran ofensiva italo-alemanya fou transportada al front d'Aragó. La nostra maniobra de Terol la desvià de l'Alcàrria. Primitivament, havien pensat els adversaris de la independència espanyola renovar, amb majors elements en homes i material, la seva temptativa sobre les comunicacions de Madrid, fracassada fa un any. Però han passat moltes coses des del 15 de desembre. Es varen veure obligats a anar concentrant a arreu les seves divisions de desembre. Es varen veure obligats a anar concentrant a arreu les seves divisions de desembre.

Tal vegada, el seu pla inicial tingué dues etapes. Primer les seves aspiracions primitives no anaven més enllà de la reconquesta de la zona fortificada de Belchite i la creació d'un poderós cos tot flaquejant iniciat a la conca de l'Ebre, per el acà, entrava en els seus càlculs futurs un avanç ràpid per l'Alcàrria.

Ignorem, naturalment, quina decisió fou presa pel general alemany i els generals italians que dirigixen la campanya i que imposen a Franco les seves concepcions militars. De totes maneres, el fet és que en començar la segona desena de març, forem atacats a les nostres línies banyaroneses per un exercit internacional nombrosíssim i que disposava d'un material terrestre i aeri veritablement formidable.

Diem exercit internacional i ho anem a provar. Quines forces l'integraven? Tres o quatre divisions italianes — (Fletxes, «Flames», «23 de març», «Llitorals» — un cos d'exercit marroquí i cinc divisions, uns 10.000 alemanys repartits entre els serveis d'aviació, artilleria, carros d'assalt, etcètera, uns 10.000 portuguesos, romanesos, magiars, algunes banderes de l'anomenat Terol... «Els italians eren de 40 a 50.000. Els marroquins — no hi havia entre ells els libis, els somalis, els eritreus, els mauritans d'Índia? — uns 50.000. Tanmateix hi havia espanyols. Els regiments gal·leses d'Aragó, les brigades navarreses, on hi ha menys navarresos cada vegada. Guàrdies civils. Falangistes. El total numèric d'aquest exercit internacional ascendia, en incloure l'ofensiva, a uns 150.000 homes. La proporció d'estrangers i de nacionals era de dos a un.

Quant al material, coneixem xifres que semblarien inverosímils als qui no haguessin seguit pas a pas les evolucions d'aquesta tragicomèdia de la no intervenció en sentit únic. Franco i els seus amos comptaven, no solament amb els elements mecànics que els deixà disponibles la caligada del Nord i amb els que posseïen a la resta de l'Espanya envaïda, sinó amb el que havien rebut durant la tardor. Després de la sorpresa de Terol, demanaren més. I en els mesos de gener i febrer els arribaren nous carregaments marítims i noves expedicions aèries. La majoria de les esquadres alemanyes que han combatut i combaten ara a Aragó vingueren volant per damunt de França. Les italianes procedien dels aeròdroms de Sardenya. Pot calcular-se que es concentraren per a l'atac a les nostres posicions del baix Aragó més de cinc-cents avions de caça i bombarders.

Molts eren de tipus novíssims, que anaven a ésser assajats sobre la carn viva d'Espanya. Canons, carros d'assalt, metralladores, en nombre extraordinari. L'acopi de projectils ha estat enorme.

Tot això va caure la matinada d'un dimecres, sobre els flancs republicans de Belchite. S'esperava un assalt. No es creia que fos tan aparatós i violentíssim. Còndem pobles i cotes. Per tal d'evitar la maniobra envoltant que s'incitava, calgué evacuar posicions d'indubitable força, però que perdien la seva importància i la seva aparent invulnerabilitat, en desconnectar-se del conjunt defensiu. Ens replegarem al riu Martín i més tard al Guadalepe. Tres dies seguits ens mantinguerem a Casp i a Alcorisa resistint una terrible pressió amb mitjans insuficients. S'havia de donar temps perquè arribessin les reserves estratègiques.

S'ha perdut terreny. S'ha sofert un revés considerable, però a l'hora que escrivim, no ha succeït res irremediable ni catastròfic. L'enemic no va fer molts presoners, ni ens arribà gran quantitat de material útil. No aconseguí cap copada. Si bé n'intentà diverses, la retirada fou feta amb ordre i disciplina. El comandament no perdé la serenitat.

I comença una segona fase de la batalla. No estem descoratjats ni desorganitzats. La nostra voluntat de resistir roman incòlume. Sabem que ens batim amb tres nacions invasores i que defensem la independència d'Espanya. I res ni ningú no ens doblarà ni tencorà.

(Del «Bullettin» Desenal de la Secció d'Informació de l'Estat Major de l'Exèrcit de Terras. — 20-3-38.)

PER LA UNITAT

Amb aquest títol el nostre fraternal col·lega «La Humanitat» comenta en un editorial la recent declaració del Consell Directiu d'Esquerra Republicana i ho fa en els termes següents:

Esquerra Republicana de Catalunya, ha fet sentir la seva veu per la unitat catalana contra l'enemic comú, i per a la República, que els homes d'esquerra varen ésser els primers a instaurar.

La República va ésser proclamada pels fundadors i animadors del Front d'Esquerra: Francesc Macià i Lluís Companys. Aplegada a l'entorn d'aquests homes, Esquerra Republicana de Catalunya, ha estat el partit que més ha treballat per la unitat catalana antifeixista, abans i després del 19 de juliol del 1936, incorporant al moviment catalanista republicà les masses obreres i propugnant sempre la seva col·laboració.

No caldria recordar que la veu dels homes d'Esquerra ha defensat sempre la llibertat sindical i, en moments difícils per a les organitzacions obreres, l'Esquerra amb consciència de la catalanitat, que és llibertat, ha estat una garantia per a aquestes, no permetent que els errors circumstancials i els episodis de la lluita s'aprofitessin per a eliminar-la.

Es parla molt aquests dies d'unitat d'acció i cal no oblidar en aquests moments que sota el guiatge del President de Catalunya, Lluís Companys, l'Esquerra ha mantingut la unitat de tots els sectors antifeixistes, constituïda en enllaç, en nuch coordinador de tots aquests sectors.

Si aquesta unitat ha estat alguna vegada en perill, avui creu Esquerra Republicana, conseqüent i fidel a la seva història i a Catalunya, que ha d'algir la seva veu per sobre de totes les petites, a profit d'una major vigorització del Front Popular Antifeixista. Cal propugnar-la lleialment i fer el que calgui per tal que el setarisme no la faci impracticable.

Es evident que ni abans ni ara la unitat sense els republicans d'Esquerra no seria altra cosa que una ficció. En aquests moments grans Esquerra Republicana de Catalunya és, com ha estat sempre, la garantia que l'esdevenidor del nostre poble restarà a mans de la voluntat popular lliurement manifestada.

Cap sector que no tingui en el seu programa en primer terme la llibertat nacional i el respecte als drets individuals, no pot garantir als catalans la lliure manifestació de la sobirania del poble. Aquesta principi són bàsics per a Esquerra Republicana de Catalunya i els anteposa a tota altra doctrina.

El poble català lluita per la República, perquè la República representa tot això i també el progrés social, perquè és la garantia dels drets dels treballadors a gaudir, a profit de la societat, de l'esforç lliur. Però aquesta garantia no seria res si no pogués ésser administrada pels catalans.

Unitat catalana al servei de la República i per la victòria contra l'enemic, estranger o traïdor al poble. Però que no oblidí ningú que ni a l'interior ni a l'exterior no poden representar aquesta unitat aquells que no comptin amb els republicans.

I aquesta unitat no pot tenir altre instrument que el Govern: Govern de Catalunya i Govern de la República. Nosaltres, els homes catalanistes d'Esquerra, sota el guiatge del nostre President Lluís Companys, estem fermament convençuts que la unitat que propugna Esquerra Republicana possibilitarà d'una manera decisiva la victòria que el poble mereix; amb l'esforç conjunt dels nostres germans de la República, Catalunya restarà més forta que mai, com el nostre poble desitja i espera.

Les desgràcies mai no vénen soles

Quants anys deu comptar el rei de Suècia? Qui sap! Però molts, molts... Cosa que no és obstacle perquè el senyor Gustav, cada hivern, deixi el seu país fred i es traslladi a la Costa Blava francesa, a la recerca del sol que no hi ha al seu país... Enguany, com cada any, el rei ha anat a Nîmes i ha jugat al tennis, el seu esport predilecte. Però aquesta vegada el viatge, ge del sobirà dels suecs no ha estat pas una cosa planera, tal com correspon al viatge d'un sobirà. En el primer partit de tennis que disputà, el seu contrincant, sense massa respecte a la venerabilitat del rei, li engegà la pilota amb furia i aquesta anà a topar contra els vidres de les ulleres de Gustav i els vidres se li clavaren en un ull. Sang, metges... i el partit perdut, perquè el sobirà nòrdic, enamorat del «fair play», no volgué pas abandonar com acostumen a fer els professionals de tots els esports. Però encara li estava reservada una altra diguem-ne sorpresa al senyor Gustav. Els dependents dels hotels de Nîmes anaren a la vaga i el rei es trobà bloquejat en un hotel ocupat pels vaguistes. Durant uns dies no tingué el menjar a l'hora ni menjà el que desitjava i els altres serveis no funcionaven com cal. En resum: el monarca, tot just acabada la vaga, agafà el tren de París i donà per acabat el seu sojorn a l'apacible i assolellada costa francesa.

El matí del President Companys

El President Companys ha marxat tot el matí a la Residència, on ha despatxat amb el sotsecretaari, senyor Rouret. Per aquest matí ha estat suspesa l'audiència al Palau de la Generalitat. A la Residència de la Presidència, han manifestat que continuen rebent cartes d'adhesió al President. Companys i de protesta pels criminals bombardeigs dels quals ha estat víctima darrerament la ciutat de Barcelona. Entre altres figures es separen: Alcaldes d'Ascó, Casal de Catalunya, de Madrid; alcalde d'Ontur i president del Consell Municipal de Jàtiva.

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

